

Halottak napja

Jn 14,1-14

„Ne nyugtalankodjék szívetek!”

Egészen pontosan inkább arról kellene szólni, hogy „ne rendüljön meg a szívetek”. Jézus a búcsúbeszédben magára alkalmazza a 6. zsoltár 4 versét. Jézus mielőtt a halálba indulna, a hátra maradt élőknek biztatást és útmutatást ad. Jézus megváltó halála előtt az apostolok csak egy életveszélyes helyzetet látnak, amit a túlélési ösztönük szerint el szeretnének kerülni. Jézus azonban szembesíti őket ezzel a nehéz helyzettel. Az első, vagyis a földi halált nem kerülhetik el sem a bűnösök, sem az igazak. A második halált az igazak elkerülhetik. A földi halál valamilyen módon megrendülést okoz mindenkinek. Jézus nem nyugtatni akarja apostolait, hanem arra biztatni, hogy hittel szembesüljenek ezzel az élménnyel.

Kevés olyan élethelyzet akad, mint a halál, amely meggyőződésünk szilárdságától függően megrostálná a hívőket. Előbb szeretetünk halála, majd a saját halálunk, amellyel ép elmével vagy megterhelt tudattal, de mindenképpen szembe kell néznünk. A halál küszöbén nagyon fájni tud az élet. De a halál küszöbén mindenki átéli a nagy ugrást a semmibe. Azt a fájdalmat is, hogy a földi tapasztalatból semmit sem lehet hasznosítani a halál utáni életben. Jézus tökéletesen tisztában van ezzel, valamint, hogy a halál utáni életről csak akkor beszélhet hitelesen, ha megjárta a halál borzalmat, és felmutatta a feltámadt életet.

Jézus távozásakor a tanítványokban felerősödik a magárahagyottság élménye. Gondban vannak: Vajon látják-e még? Miért megy el? Az elmenetel pillanatában kérdéses, hogy Jézus szavait a jövőendő eljövételről mennyire értették meg az apostolok. Ismerős a tesszalónikai egyházközség lelki állapota: néhányan az apostol tanítására hivatkozva úgy gondolják, Jézus még az ő életükben eljön, így elkerülik az első halál megrendítő élményét. Abbahagyják a munkáikat, nem dolgoznak, várják a boldog beteljesülést. Úgy tűnik, az ősegházban volt egy időszak, amikor a közeli parúziavárásban élt a hívők többségére. Pál apostol nehezen tudta őket meggyőzni arról, hogy a feltámadás nem holnap következik be. Manapság legalább ilyen nehéz meggyőzni a nem hívőket arról, hogy lesz feltámadás. A szkeptikusoknak és a hitetleneknek talán

könnyebb kötelezettségek nélkül élni, de nehezebb meghalni. A hívőknek nehezebb ebben a világban az eljövendő világ értékei szerint élni, de könnyebb meghalni, mert azután hitük igazolását remélik.

Sokan úgy gondolták, hogy János hosszú beszédét későbbi redaktorok illesztették az Evangélium szövegébe. De a későbbi paruzia gondolata, amely ellentmond a tesszalóniki félreértésnek, inkább arról győz meg minket, hogy Jézus kezdettől fogva távolabbi paruziáról beszélt, csak a túlságosan csodaváró hívők tartották az egész eseményt közelinek.

Halottak napján a sírok, a holtak kérdeznek, a keresztek pedig válaszolnak. Feleletüket így fordíthatjuk le: „Ne rendüljön meg a szívetek, higgyetek az Istenben!”